

Arrest

nr. 90 778 van 30 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. KAMERVOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 juli 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2012.

Gehoord het verslag van wnd. kamervoorzitter M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaten M. KALIN en H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. BLOMME verschijnen voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partijen verklaren van Russische nationaliteit te zijn en geboren te zijn op respectievelijk X en X.

Op 9 juli 2012 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 13 juli 2012, met kennisgeving op 18 juli 2012, verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag van de verzoekende partijen onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 09.07.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

Z., S. (...) (RR (0) (...)) (OV (...)) geboren op (...) te Sernovodsk en ouders:

Z., Z. (...) (RR (0) (...)) (OV (...)) geboren op (...) te Alkau

Z., K. (...) (RR (0) (...)) (OV (...)) geboren op (...) te Budenovka nationaliteit: Rusland

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 13.07.2012 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Derhalve kan uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

2. Over de rechtspleging

Waar de verzoekende partijen in het beschikkend gedeelte van hun verzoekschrift vragen toegelaten te worden tot de kosteloze rechtspleging, wijst de Raad er op dat de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging genieten, zodat aan geen van beide partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en van *“de beginselen van behoorlijk bestuur.”* Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat zij tevens de schending van de formele motiveringsplicht aanvoeren.

Het middel luidt als volgt:

“In de bestreden beslissing wordt ten onrechte beweerd dat de aanvraag onontvankelijk zou zijn omdat de ziekte van verzoeker niet zou beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van Artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging verblijf en hiervoor wordt gewezen naar het advies van de ambtenaar-geneesheer dd. 13.07.2012.

In dit advies wordt geponeerd

“Kennelijk laat dit medisch dossier niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europese Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderde stadium van de ziekte.

Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) d.d. 13.07.2012, blijkt dat de in het medisch attest beschreven aandoening geen onmiddellijke bedreiging inhoudt voor het leven van betrokkene. De gezondheidstoestand is niet kritiek.”;

Deze argumentatie is volledig vaag en nietszeggend in die zin dat er niet afdoende wordt verduidelijkt waarom er niet zou voldoen aan de voorwaarden zoals bepaald in de wetbepaling terzake, weze art. 9 TER, § 1 VW.

Dit artikel bepaalt letterlijk:

“ De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico in houdt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

cc

Om te voldoen aan art. 9 TER, § 1 VW dient er sprake te zijn van een ziekte die:

ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven

ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit

ofwel een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf

De motivering van de bestreden beslissing is totaal kaduuk, en de beslissing strijdt met het art. 9 TER VW, aangezien er enkel wordt gemotiveerd en ook advies wordt verstrekt inzake een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven, waaromtrent wordt gesteld dat deze hypothese niet aan de orde is.

Er wordt evenwel geen enkel advies gegeven noch gemotiveerd in de bestreden beslissing of en waarom er geen sprake zou zijn van een ziekte die hetzij een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit, hetzij een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of land van verblijf.

Ten onrechte wordt in de bestreden beslissing het toepassingsgebied van art. art. 9 TER § 1 VW beperkt tot personen die lijden aan een ziekte die een onmiddellijk gevaar uitmaken voor het leven van de persoon, terwijl er geen enkel onderzoek is gebeurd naar de overige hypothesen voorzien in dit artikel.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat niet enkel wordt nagegaan of er sprake is van een ziekte met een onmiddellijk gevaar voor het leven, doch tevens wordt nagegaan of er geen sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit, en of er geen gevaar bestaat voor onmenselijke behandeling wegens afwezigheid van adequate behandeling van de ziekte in het land van herkomst/verblijf.

De argumentatie als zou er niet voldaan zijn aan 9 ter § 1 VW op basis van een medisch advies dat enkel stelt dat er geen sprake is van een onmiddellijk levensbedreigende ziekte, is dan ook niet correct en schendt de motiveringsplicht.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zomaar zonder bijkomende motivering/meer uitgebreid advies te stellen dat er niet voldaan is aan de voorwaarden zoals gesteld in art. 9 ter § 1 VW.

De argumentatie dat er niet voldaan is aan de voorwaarden is totaal niet afdoende en ook totaal verkeerd gezien de duidelijke redactie van het art. 9 TER § 1 VW.

Ten onrechte worden bepaalde categorieën van personen die nochtans vermeld staat in de wettekst van voormeld artikel, door de bestreden beslissing zomaar uitgesloten van het toepassingsgebied van dit artikel.

Het is duidelijk dat dergelijke afwijzing wegens onontvankelijkheid zonder enige concrete motivering waarom er niet zou voldaan zijn aan bepaalde voorwaarden, getuigt van een grove onzorgvuldigheid en bovendien het redelijkheidsbeginsel schendt.

Dat de motivering van verwerende partij zeer vaag en onvoldoende is en concludant niet toelaat te weten waarom er niet aan de voorwaarden zou zijn voldaan.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek is gebeurd is naar alle voorwaarden vermeld in artikel 9 TER § 1 VW, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn alle nuttige elementen te onderzoeken is er manifeste schending van art. 9 TER VW;

Deze totaal gebrekkige argumentatie met totaal gebrek aan enig afdoend onderzoek door de aangestelde arts-geneesheer heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing.”

3.2. De verwerende partij antwoordt in haar nota:

“In het eerste middel werpen verzoekers de schending op van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Ze stellen hierbij dat de argumentatie in de thans bestreden beslissing “volkomen nietszeggend” en vaag is in die zin dat in de het advies van de ambtenaar-geneesheer wordt gemotiveerd als volgt:

“Kennelijk laar dit medisch dossier niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens dat een

aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderde stadium van de ziekte.

Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) d.d. 13.07.2012, blijkt dat in het medisch attest beschreven aandoening geen onmiddellijk bedreiging inhoudt voor het leven van de betrokkene. De gezondheidstoestand is niet kritiek."

Dit zou volgen uit het feit dat om te voldoen aan artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet er sprake moet zijn van een ziekte die ofwel een risico inhoudt voor het leven, ofwel een risico inhoudt voor de fysieke integriteit, ofwel een risico inhoudt op een vernederde of onmenselijke behandeling indien er geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst.

Ze bekritisieren in dit verband het niet motiveren in de thans bestreden beslissing waarom er in casu geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor de fysieke integriteit of een ziekte die een risico inhoudt op een vernederde of onmenselijke behandeling indien er geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst.

Ze stellen bovendien dat in de thans bestreden beslissing het toepassingsgebied wordt beperkt tot personen die aan een ziekte lijden die en onmiddellijk gevaar uitmaakt voor hun leven."

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond omdat de ziekte volgens de ambtenaar-geneesheer niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het afleveren van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

De bestreden beslissing verwijst naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 13 juli 2012, dat bij deze beslissing zou zijn gevoegd. Het administratief dossier bevat echter geen kopie van dit advies. Ter terechtzitting wijst de voorzitter erop dat het verslag van de ambtenaar-geneesheer van 13 juli 2012 zich niet in het administratief dossier bevindt en niet aan het verzoekschrift werd toegevoegd. De verwerende partij legt een kopie van een verslag neer, waartegen de verzoekende partijen geen bezwaar maken. Dit verslag blijkt echter een advies van de ambtenaar-geneesheer van 8 augustus 2012 te zijn dat zich reeds in het administratief dossier bevindt, opgesteld naar aanleiding van de door de verzoekende partijen op 30 juli 2012 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en niet het gevraagde en ontbrekende verslag van 13 juli 2012.

De verzoekende partijen citeren evenwel dit verslag als volgt in hun verzoekschrift:

"Kennelijk laat dit medisch dossier niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereis door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.

Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) d.d. 13.07.2012 blijkt dat de in het medisch attest beschreven aandoening geen onmiddellijke bedreiging inhoudt voor het leven van betrokkene. De gezondheidstoestand is niet kritiek."

De verwerende partij toont niet aan dat dit verslag haar als onjuist voorkomt. Integendeel, zij legt zelfs ter terechtzitting het foutieve verslag voor dat werd opgesteld naar aanleiding van een recentere aanvraag om machtiging tot verblijf, stellende dat dit het verslag is waarnaar wordt gevraagd. Derhalve moet worden afgegaan op de feiten zoals ze in het verzoekschrift worden weergegeven. Er zijn immers geen aanwijzingen dat de hierin opgenomen gegevens kennelijk onjuist zijn, zoals vereist in artikel 39/59, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziet het volgende:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke

integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

In hun eerste middel voeren de verzoekende partijen aan dat niet afdoende wordt verduidelijkt waarom er niet zou zijn voldaan aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet en dat in de bestreden beslissing het toepassingsgebied van artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet ten onrechte wordt beperkt tot personen die lijden aan een ziekte die een onmiddellijk gevaar uitmaakt voor het leven, terwijl er geen enkel onderzoek is gebeurd naar de overige hypothesen voorzien in het artikel. Zij stellen dat er wordt geadviseerd noch gemotiveerd waarom er geen sprake zou zijn van een ziekte die hetzij een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit, hetzij een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in Rusland.

De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing niet blijkt hoe de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer zoals ze blijken uit het citaat uit het advies in het verzoekschrift, namelijk dat uit het standaard medisch getuigschrift van 13 juli 2012 blijkt dat de in het medisch attest beschreven aandoening geen onmiddellijke bedreiging inhoudt voor het leven van verzoekers' zoon en dat de gezondheidstoestand niet kritiek is, aanleiding kunnen geven tot de conclusie dat de ziekte waaraan hij lijdt kennelijk niet beantwoordt aan de definitie van ziekte zoals bepaald in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Uit het administratief dossier blijkt dat in het medisch attest toegevoegd aan de aanvraag gesteld wordt:

“B/ DIAGNOSE: (...)

Depressief met buikpijn en slecht slapen. Het gaat om een ernstige aandoening die zijn psychische en fysieke integriteit bedreigt.

Patiënt verdraagt hierdoor geenszins reis terug naar zijn geboorteland het eerstvolgende half jaar.”

Noch in de bestreden beslissing noch in het geciteerde advies van de ambtenaar-geneesheer wordt op een begrijpelijke manier verwoord op welke wijze het voorgaande aanleiding kan geven tot de vaststelling dat de zoon van de verzoekende partijen geen ziekte heeft die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in verzoekers' land van herkomst, terwijl de motivering van een bestuurlijke beslissing de bestuurde minimaal moet toelaten te begrijpen waarom deze beslissing genomen werd zodat hij met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen kan aanwenden.

Deze vereiste impliceert dat wanneer geponeerd wordt dat een vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden die worden gesteld in een wetbepaling die twee situaties voorziet er duidelijk uiteengezet dient te worden waarom geen van beide situaties van toepassing is. Evenmin blijkt uit de bestreden beslissing dat onderzocht werd of een behandeling van de ziekte in kwestie mogelijk is in het land van herkomst. De motivering van de bestreden beslissing voldoet niet aan deze voorwaarde en is derhalve niet pertinent en draagkrachtig.

De formele motiveringsplicht werd miskend.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van de middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet onderzocht te worden (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 juli 2012, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN